PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (apelācijas palāta)

2008. gada 18. decembrī *

Apvienotās lietas T-90/07 P un T-99/07 P

par divām apelācijas sūdzībām par Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (pirmā palāta) 2007. gada 16. janvāra spriedumu lietā F-92/05 *Genette*/Komisija (Krājumā vēl nav publicēts), lai atceltu šo spriedumu,

Beļģijas Karaliste, ko pārstāv L. van den Bruka [*L. Van den Broeck*] un K. Poheta [*C. Pochet*], pārstāves, kurām palīdz L. Markija [*L. Markey*], *avocat*,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv V. Džoriss [*V. Joris*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otrs lietas dalībnieks —

* Tiesvedības valoda — franču.

Emmanuel Genette, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis ar dzīvesvietu Gorzā [*Gorze*] (Francija), ko pārstāv M. A. Luka [*M.-A. Lucas*], *avocat*,

prasītājs pirmajā instancē.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (apelācijas palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*], E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], O. Cūcs [*O. Czúcz*] un I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 19. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzībām, kuras iesniegtas saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu I pielikuma 9. pantu, Beļģijas Karaliste un Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības

Civildienesta tiesas (pirmā palāta) 2007. gada 16. janvāra spriedumu lietā F-92/05 *Genette*/Komisija (Krājumā vēl nav publicēts, turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums"), ar kuru tā atcēla Komisijas 2005. gada 25. janvāra lēmumu, ar kuru tika atteikts apmierināt Ženeta [*Genette*] 2004. gada 31. oktobra pieteikumu.

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktā, redakcijā, kas bija spēkā pirms Padomes 2004. gada 22. marta Regulas Nr. 723/2004 (EK, *Euratom*), ar ko tika grozīti minētie noteikumi (OV L 124, 1. lpp.) (turpmāk tekstā — "Agrākie Civildienesta noteikumi"), ir noteikts:

"Ierēdnis, kurš uzsāk dienestu Kopienās pēc:

— darba valsts pārvaldē, valsts vai starptautiskā organizācijā

vai

— darbības nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā,

ir tiesīgs pēc štata ierēdņa statusa iegūšanas iemaksāt Kopienām vai nu izdienas pensiju tiesību, kas iegūtas, pamatojoties uz šādu darbu vai statusu, aktuāro ekvivalentu, vai vienotas likmes izpirkuma vērtību.

Tādā gadījumā iestāde, kurā ierēdnis strādā, ņemot vērā viņa pakāpi štata ierēdņa statusa iegūšanas brīdī, nosaka dienesta gadu skaitu, kas dod tiesības uz pensiju un kurus viņam ieskaita esošajā pensiju programmā par iepriekšējo dienesta laiku, pamatojoties uz aktuārā ekvivalenta apmēru vai vienotas likmes izpirkuma vērtību.”

3 Noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktā, redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 723/2004 (turpmāk tekstā — “Jaunie Civildienesta noteikumi”), kura saskaņā ar tās 2. pantu stājās spēkā 2004. gada 1. maijā, ir noteikts:

“Ierēdnis, kurš uzsāk dienestu Kopienās pēc:

— darba valsts pārvaldē, valsts vai starptautiskā organizācijā

vai

— darbības nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā,

ir tiesīgs pēc štata ierēdņa statusa iegūšanas, bet pirms tiesību iegūšanas, saņemt izdienas pensiju Civildienesta noteikumu 77. panta nozīmē, iemaksāt Kopienām izdienas pensijas tiesību, kas iegūtas, pamatojoties uz šādu darbu vai statusu, kapitāla vērtību, kas atjaunināta līdz faktiskajam pārskaitījuma datumam.

Tādā gadījumā iestāde, kurā ierēdnis strādā, ņemot vērā ierēdņa pamatalgu, vecumu un maiņas kursu pieteikuma par pārskaitījumu iesniegšanas datumā, ar vispārīgo izpildes noteikumu palīdzību nosaka dienesta gadu skaitu, kas dod tiesības uz pensiju un kurus viņam ieskaita Kopienu pensiju programmā par iepriekšējo dienesta laiku, pamatojoties uz pārskaitīto kapitālu, atņemot summu, kas atbilst kapitāla vērtības pieaugumam laikā no pieteikuma par pārskaitījumu iesniegšanas datuma līdz faktiskajam pārskaitījuma datumam.

Ierēdņi var izmantot šo iespēju tikai vienreiz attiecībā uz katru dalībvalsti un attiecīgo pensiju fondu."

4 Saskaņā ar Jauno Civildienesta noteikumu 107.a pantu "pārejas noteikumi" ir izklāstīti minēto noteikumu XIII pielikumā. Šī pielikuma 26. panta 3. punktā ir noteikts:

"Ierēdņi, kuri iesnieguši prasību par pārskaitījumu [pieteikumu par pārskaitīšanu] noteiktajā termiņā, bet ir noraidījuši viņiem izteikto piedāvājumu, kuri nav iesnieguši pārskaitījuma prasību [pieteikumu par pārskaitīšanu] iepriekš noteiktajā termiņā vai kuru prasība [pieteikums] ir noraidīta[s], jo tika iesniegta[s] pēc šā termiņa, var šādu prasību [pieteikumu] iesniegt vai atkārtoti iesniegt vēlākais līdz 2004. gada 31. oktobrim."

5 Tā 1991. gada 21. maija Beļģijas likuma, ar kuru tiek noteiktas attiecības starp Beļģijas pensiju sistēmām un starptautisko publisko tiesību organizāciju pensiju sistēmām, kurš publicēts 1991. gada 20. jūnija *Moniteur belge*, 13871. lpp. (turpmāk tekstā — "1991. gada likums"), 3. pantā ir noteikts, ka "katrs ierēdnis ar iestādes piekrišanu var pieprasīt, lai iestādei izmaksātu vecuma pensijas summu, kas viņam pienākas par dienestu un dienesta laiku pirms dienesta attiecību uzsākšanas šajā iestādē". Ar šo likumu tika ieviesta speciāla pārskaitīšanas sistēma — tiesību pārņemšana, kas tika atvasināta no Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktā paredzētā aktuārā ekvivalenta pārskaitīšanas formulas.

6 1991. gada likuma 9. pantā ir noteikts:

"Pirms stājas spēkā [likuma] 11. pantā paredzētā tiesību pārņemšana, ierēdnis ir tiesīgs atsaukt savu pieprasījumu par pārskaitīšanu ar iestādes piekrišanu. Šāds atsaukums ir galīgs un neatceļams."

7 Ar 2003. gada 10. februāra Beļģijas likumu, ar kuru tiek noteiktas attiecības starp Beļģijas pensiju sistēmām un starptautisko publisko tiesību organizāciju pensiju sistēmām, kurš publicēts 2003. gada 27. marta *Moniteur belge*, 14747. lpp. (turpmāk tekstā — "2003. gada likums"), tika grozīts Beļģijas tiesiskais regulējums par Beļģijas pensiju sistēmu ietvaros uzkrāto tiesību uz pensiju pārskaitīšanu uz Kopienu pensiju sistēmu. Ar šo likumu, kurš saskaņā ar tā 29. pantu ir piemērojams tiem pieteikumiem par pārskaitīšanu, kuri ir iesniegti, sākot no 2002. gada 1. janvāra, tiek ieviesta Beļģijas pensiju sistēmā veikto iemaksu pārpirkšanas likmes sistēma, kurai ir pievienoti dažādi procenti. Saskaņā ar jauno tiesisko regulējumu Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju pārskaitīšanai nekavējoties sekoja kapitāla pārskaitīšana Kopienu pensiju sistēmā.

8 2003. gada likuma 4. pantā ir noteikts:

"Ierēdnis vai pagaidu darbinieks, kurš pēc tam, kad tam ir radušās tiesības uz vienu vai vairākām 3. panta 1. [punkta] [pirmajā — ceturtajā daļā] paredzētajām pensijām, ir uzsācis dienestu kādā no iestādēm, var, saņemot šīs iestādes piekrišanu, lūgt, lai saskaņā ar 7. pantu noteiktās summas tiek pārskaitītas uz šo iestādi vai tās pensiju fondu saistībā ar personas iestāšanos šajā pensiju sistēmā par posmu pirms dienesta uzsākšanas iestādē [..]."

9 2003. gada likuma 9. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pieteikums par pārskaitīšanu kļūst neatsaucams datumā, kad [Valsts pensiju] birojs saņem no iestādes galēju apstiprinājumu par ierēdņa vai pagaidu darbinieka iesniegto pieteikumu par pārskaitīšanu."

10 Ar 194. pantu 2006. gada 20. jūlija Beļģijas likumā par dažādiem nosacījumiem, kas publicēts 2006. gada 28. jūlija *Moniteur belge*, 36940. lpp. (turpmāk tekstā — "2006. gada likums"), tika grozīts 1991. gada likuma 9. pants, kopš tā brīža noteikts:

"Ja 11. pantā noteiktā tiesību pārņemšana nav stājusies spēkā, ierēdnis, kurš izbeidz dienestu iestādē bez tiesībām saņemt vecuma pensiju, ar iestādes piekrišanu ir tiesīgs atsaukt pieteikumu par pārskaitīšanu. Šāds atsaukums ir galīgs."

11 Saskaņā ar 2006. gada likuma 195. pantu šī jaunā 1991. gada likuma 9. panta redakcija stājās spēkā ar atpakaļejošu spēku, sākot no 2004. gada 1. maija.

Prāvas rašanās fakti

12 Apstrīdētajā spriedumā prāvas rašanās fakti ir aprakstīti šādi:

"8 Pirms dienesta uzsākšanas Komisijā 2000. gada 1. aprīlī ar klasifikāciju B5 pakāpes 3. līmenī [Ženets], kurš ir dzimis 1968. gadā, laikā no 1992. gada līdz 1996. gadam strādāja privātajā sektorā Beļģijā kā pašnodarbināta persona un vēlāk — no 1996. gada līdz 2000. gadam — kā algots darbinieks.

9 Ar šo pamatojumu viņš vispirms tika piesaistīts *Institut national d'assurance sociale des travailleurs indépendants* [Valsts sociālās apdrošināšanas iestāde pašnodarbinātām personām] (turpmāk tekstā — "*Inasti*"), vēlāk — *Office national des pensions* [Valsts pensiju birojs] (turpmāk tekstā — "*ONP*") pensiju sistēmai, kurā viņš veica maksājumus, un šajās iestādēs saņēma arī tiesības uz pensiju.

10 Pēc tam, kad [Ženets] 2001. gada 1. janvārī tika iecelts Kopienu ierēdņa amatā, viņš ar 2001. gada 13. jūlija vēstuli lūdza Komisijai pārskaitīt uz Kopienu pensiju sistēmu

tiesības uz pensiju, ko viņš bija ieguvis Beļģijas pašnodarbināto personu un algoto darbinieku sistēmas ietvaros. Šis lūgums tika pamatots ar Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktu, kā arī ar [..] 1991. gada likuma 3. pantu.

11 2002. gada 11. jūnijā [Ženetam] tika nodota Komisijas Personāla un administrācijas ģenerāldirektorāta (ĢD) B direkcijas "Pensijas un attiecības ar bijušiem darbiniekiem" vēstule, kurā tika norādīts papildu izdienas gadu skaits, kas, pamatojoties uz Komisijas aprēķinātu aktuāru ekvivalentu, tiks ņemts vērā Kopienu sistēmā no uzkrātās valsts pensijas Beļģijas pašnodarbināto sistēmā. Ja [Ženets] ietu pensijā 65 gadu vecumā, pensijas gadskārtējais aktuārais ekvivalents, kuru *Inasti* aprēķināja EUR 1431,29 apmērā, sasniegs EUR 8139,33 un papildu darba stāžs, kas tiktu ņemts vērā Kopienu sistēmā, būtu viens gads un 19 dienas. Turklāt Komisija informēja, ka, piemērojot 1991. gada likuma 11. pantu, sākot ar viņa Kopienu pensijas izmaksas brīdi, tā pārņems viņa Beļģijā iegūtās tiesības uz pensiju.

12 2002. gada 26. augustā šis pats dienests nosūtīja [Ženetam] līdzīga satura vēstuli par tiesībām uz pensiju, kuras tas bija ieguvis kā algots darbinieks, un informēja viņu, ka 65 gadu vecumā gadskārtējā pensijas aktuārā ekvivalenta vērtība, kuru *ONP* aprēķināja EUR 1952,48 vērtībā, sasniegs EUR 11 102,79 un papildu darba stāžs saskaņā ar Kopienu sistēmu būs viens gads, pieci mēneši un piecas dienas.

13 Šajās vēstulēs prasītājam tika norādīts, ka brīdī, kad tiks saņemta viņa piekrišana vēstulēs ietvertajiem priekšlikumiem, [2001. gada 13. jūlija] pieteikums par pārskaitīšanu vairs nebūs atsaucams. Tomēr minētajās vēstulēs tika precizēts, ka pieteikumu varēs atsaukt izņēmuma gadījumā, ja viņa dienests Komisijā tiks izbeigts, pirms tiks izpildīti nepieciešamie nosacījumi Kopienu pensijas iegūšanai saskaņā ar Noteikumu 77. pantu.

14 2002. gada 17. jūlijā un 29. augustā [Ženets] paziņoja, ka viņš piekrīt Komisijas 2002. gada 11. jūnijā un 26. augustā izteiktajiem piedāvājumiem.

15 [..]

16 Neilgi pirms 2004. gada oktobra [Ženets] uzzināja, ka vienai viņam zināmai personai, kas bija sākusi darbu Komisijā 2003. gadā un kas, tāpat kā viņš, saskaņā ar Agrākajiem Civildienesta noteikumiem bija lūgusi pārcelt uz Kopienu sistēmu Beļģijas algoto darbinieku sistēmā iegūtās tiesības uz pensiju un kurai Beļģija pārskaitīja kapitāla vērtību, kas atbilst līdzīgam apdrošināšanas periodam un atlīdzībai kā prasītājam, tikuši piešķirti ievērojami vairāk papildu izdienas gadi Kopienu sistēmā nekā prasītājam.

17 2004. gada 31. oktobrī [Ženets] saskaņā ar Noteikumu 90. panta 1. punktu iesniedza lūgumu, pieprasot:

— atbilstoši 1991. gada likuma 9. pantam nolemt atļaut viņam atsaukt pieteikumu, ko prasītājs, pamatojoties uz šo likumu, bija iesniedzis 2001. gada 13. jūlijā, lūdzot pārcelt Kopienu sistēmā Beļģijas pašnodarbināto un algoto darbinieku pensiju sistēmas ietvaros iegūtās tiesības uz pensiju;

— atbilstoši 2003. gada likuma 4. panta 1. punktam nolemt atļaut viņam iesniegt pieteikumu par tiesību uz pensiju pārskaitīšanu, pamatojoties uz šo likumu.

18 2005. gada 2. februārī [Ženets] saņēma paziņojumu par 2005. gada 25. janvāra "Pensiju" nodaļas vadītāja pieņemto lēmumu, ar kuru tika noraidīta 2004. gada 31. oktobra prasība [..] ar šādu tekstu:

19 "[..] Jūs vēlaties [..] saņemt atļauju, pirmkārt, atsaukt saskaņā ar [Noteikumu] VIII pielikuma 11. panta 2. punktu iesniegto pieteikumu pārskaitīt Jūsu tiesības uz pensiju, kuras Jūs esat ieguvis Beļģijas *Inasti* un *ONP* sistēmās un kas jau ir īstenotas šo sistēmu ietvaros saskaņā ar 1991. gada likumu, un, otrkārt, iesniegt jaunu pieteikumu, kas šīm sistēmām būtu jāizpilda saskaņā ar 2003. gada likumu.

20 Tomēr priekšlikumos, kurus Jums Komisijas administrācija nosūtīja 2002. gada 11. jūnijā un 2002. gada 26. augustā uzreiz pēc tam, kad tika saņemti paziņojumi no *Inasti* un *ONP* par pārskaitāmās pensijas apmēru, skaidri tika norādīts, ka pārskaitīšana kļūst neatsaucama brīdī, kad attiecīgais dienests ir saņēmis Jūsu piekrišanu attiecīgajiem priekšlikumiem. Pēc Jūsu piekrišanas saņemšanas Jūsu pensiju tiesības tika pārceltas un [iecēlējinstitūcija] galīgi slēdza *ONP* un *Inasti* lietas.

21 Lai gan 1991. gada likums paredz iespēju, ka "ierēdnis ir tiesīgs atsaukt savu pieteikumu par pārskaitīšanu ar iestādes piekrišanu" (1991. gada likuma 9. pants), praksē iestāžu līmenī šāda iespēja tiek īstenota tikai izņēmuma gadījumos, kas norādīti ieinteresētajai personai nosūtītajā vēstulē ar izteikto priekšlikumu: "Pieteikumu varēs atsaukt izņēmuma gadījumā, ja ieinteresētā persona izbeigs dienestu, pirms tiks izpildīti nepieciešamie nosacījumi Kopienu pensijas iegūšanai saskaņā ar Noteikumu 77. pantu." Šajā gadījumā nav runas par pieteikuma atsaukšanu, bet gan par darbības atcelšanu īpašos gadījumos.

22 Turklāt Eiropas Kopienu Tiesa tās 1989. gada 9. novembra spriedumā apvienotajās lietās 75/88, 146/88 un 147/88 ir skaidri noteikusi atšķirību starp divām dažādām tiesību sistēmām, uz kurām attiecas lēmumi, pirmkārt, par pārskaitāmās summas aprēķinu un, otrkārt, par šo aktīvu pārrēķinu izdienas gados, kur katra sistēma paredz tiesas kontroli atbilstoši saviem noteikumiem. Tā rezultātā teorētiskā iespēja atsaukt Beļģijas likumā noteikto pieteikumu par pārskaitīšanu nav spēkā, ja tas nav paredzēts Kopienu tiesībās. Tā tas ir arī šajā gadījumā.

23 Šādos apstākļos es Jums nevaru piešķirt atļauju atsaukt jau izskatītu pieteikumu un ļaut iesniegt jaunu pieteikumu par jau pabeigtu pārskaitīšanu."

24 2005. gada 22. aprīlī [Ženets] ar sava pārstāvja starpniecību iesniedza sūdzību Komisijā par apstrīdēto lēmumu saskaņā ar Noteikumu 90. panta 2. punktu.

25 2005. gada 10. jūnijā Personāla un administrācijas ĢD ģenerāldirektors kā iecēlējinstitūcija [..] pieņēma lēmumu, "atbildot uz daudzu ierēdņu lūgumiem un sūdzībām par tiesību uz pensiju pārcelšanu no Beļģijas sistēmas uz Kopienu sistēmu", kas prasītājam tika paziņots elektroniskās vēstules un faksa veidā 2005. gada 14. jūnijā [..]."

Tiesvedība pirmajā instancē un apstrīdētais spriedums

13 Ar prasības pieteikumu, kurš Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2005. gada 26. septembrī, Ženets iesniedza prasību par Individuālo tiesību pārvaldes un maksājumu biroja "Pensiju" nodaļas vadītāja 2005. gada 25. janvāra lēmuma (turpmāk tekstā — "2005. gada 25. janvāra lēmums") un Personāla un administrācijas ģenerāldirektorāta (ĢD) ģenerāldirektora 2005. gada 10. jūnija lēmuma (turpmāk tekstā — "2005. gada 10. jūnija lēmums") atcelšanu. Šī prasība tika reģistrēta ar numuru T-361/05.

14 Ar 2005. gada 15. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesa, piemērojot Padomes 2004. gada 2. novembra Lēmuma 2004/752/EK, *Euratom*, ar ko izveido Eiropas Savienības Civildienesta tiesu (OV L 333, 7. lpp.), 3. panta 3. punktu, nodeva šo lietu Civildienesta tiesai. Prasības pieteikums šīs tiesas kancelejā tika reģistrēts ar numuru F-92/05.

15 Ar pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā tika iesniegts 2006. gada 8. maijā, Beļģijas Karaliste lūdza atļauju iestāties lietā, atbalstot Komisijas apsvērumus. Piemērojot Pirmās instances tiesas Reglamenta 115. panta 1. punktu un 116. panta 6. punktu, kas saskaņā ar Lēmuma 2004/752 3. panta 4. punktu *mutatis mutandis* ir piemērojams Civildienesta tiesai līdz brīdim, kad stājas spēkā šīs tiesas reglaments, Civildienesta tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs ar 2006. gada 29. jūnija rīkojumu atļāva tai iestāties lietā tiesas sēdē.

16 Ar apstrīdēto spriedumu Civildienesta tiesa atcēla 2005. gada 25. janvāra lēmumu.

17 Civildienesta tiesa vispirms noraidīja Komisijas norādīto iebildumu par nepieņemamību, kas izrietēja no prasības pieteikuma novēlotas iesniegšanas, ņemot vērā Noteikumu 91. panta 3. punktā noteikto termiņu.

18 Tad tā nolēma, ka prasījumiem par 2005. gada 10. jūnija lēmuma, ar kuru tika noraidīta Ženeta 2005. gada 22. aprīlī iesniegtā sūdzība par 2005. gada 25. janvāra lēmumu, atcelšanu, nav autonoma satura, kas atšķirtos no prasījumiem par 2005. gada 25. janvāra lēmuma atcelšanu, un līdz ar to vienīgais priekšmets ir 2005. gada 25. janvāra lēmuma atcelšana.

19 Civildienesta tiesa, pirmkārt, izskatīja prasījumus par 2005. gada 25. janvāra lēmuma atcelšanu tiktāl, ciktāl tie bija saistīti ar Komisijas atteikumu atļaut Ženetam atsaukt pieteikumu par pārskaitīšanu Kopienu pensiju sistēmā tiesības uz pensiju, kuras tas bija ieguvis Beļģijas pensiju sistēmās. Apstrīdētā sprieduma 42.–50. punktā Civildienesta tiesa vispirms interpretēja Ženeta prasījumus šajā sakarā. Tā norādīja, ka valsts pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju pārskaitīšana Kopienu pensiju sistēmā tika pētīta kā darbība, kurā pakāpeniski pēc ieinteresētās personas pieteikuma tiek pieņemti divu veidu vienpusēji lēmumi, kurus atkarībā no kompetences pieņem, pirmkārt, viena vai vairākas attiecīgo valsts pensiju sistēmas pārvaldes iestādes, un, otrkārt, Kopienu iestāde. Uzskatot, ka saskaņā ar 1991. gada likuma 9. pantu Beļģijas pensiju sistēmu pārvaldes iestāžu pieņemto lēmumu par pārskaitīšanu atcelšana ir atkarīga no ieinteresētās personas pieteikuma, tā kā šī paša likuma 11. pantā paredzētā pārņemšana vēl nebija stājusies spēkā, Civildienesta tiesa uzskatīja, ka tiesību pārskaitīšana tiek pilnībā anulēta, ja tiek atcelts arī iestādes lēmums, ar kuru tiek noteikti papildu darba stāža gadi Kopienu sistēmā, un tādējādi uz 1991. gada likuma 9. pantā minēto "iestādes piekrišanu" var atsaukties, tikai atceļot iestādes lēmumu, kas pieņemts tiesību uz pensiju pārskaitīšanas laikā. Līdz ar to tika nospriests, ka prasījumi pret Komisijas atteikumu atļaut Ženetam atsaukt savu 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieprasīts atcelt Komisijas atteikumu atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus.

20 Apstrīdētā sprieduma 55.–93. punktā Civildienesta tiesa arī pētīja prasījumu, ar kuriem tiek pieprasīts atcelt Komisijas atteikumu atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus, pieņemamību. Vispirms tika norādīts, ka lūgums atcelt minētos lēmumus, lai arī tika iesniegts pēc prasības iesniegšanai noteiktā termiņa beigām, tomēr ir pamatots ar jaunu un būtisku faktu, kas izpaužas kā 2003. gada likuma un Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 26. panta 3. punkta stāšanās spēkā. Šīs jaunās tiesību normas esot mainījušas Ženeta juridisko situāciju attiecībā uz viņa Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju pārskaitīšanu uz Kopienu pensiju sistēmu un esot pamatojušas atkārtotu 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu pārskatīšanu. Interpretācija, saskaņā ar kuru Ženets tika izslēgts no šo jauno tiesību normu piemērošanas jomas, esot varējusi radīt nepamatotu atšķirīgu attieksmi gan saskaņā ar Agrāko Civildienesta noteikumu, gan Jauno Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktu starp ierēdņiem, kuri bija pārskaitījuši uz Kopienu pensiju sistēmu savas Beļģijas pensiju sistēmā iegūtās tiesības uz pensiju, un tiem, kas šādu pārskaitīšanu nebija veikuši. Turklāt šo noteikumu piemērošana ar atpakaļejošu spēku vairākām ierobežota skaita ierēdņu kategorijām, bet nepiemērošana ar atpakaļejošu spēku Ženeta gadījumā, liekot apšaubīt šādas atšķirīgas attieksmes likumību saistībā ar tiesiskās paļāvības principa ievērošanu.

21 Civildienesta tiesa arī norāda, ka, tā kā 2004. gada 31. oktobra pieteikums, ar kuru tika lūgts pārskatīt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus, esot iesniegts saprātīgā termiņā, sākot no brīža, kad Ženets esot precīzi uzzinājis par jaunā un būtiskā fakta esamību, tas pamatojot pieteikumu par pārskaitīšanu. Civildienesta tiesa nolēma, ka prasījumi atcelt Komisijas atteikumu atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus ir pieņemami.

22 Visbeidzot, Civildienesta tiesa apmierināja Ženeta prasību par atcelšanu, apmierinot pirmo un trešo pamatu, kuri izriet no kļūdas tiesību piemērošanā, kas ir pieļauta 2005. gada 25. janvāra lēmuma pamatojumā, saskaņā ar kuru, pirmkārt, Ženeta Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju pārskaitīšana Kopienu pensiju sistēmā esot kļuvusi neatsaucama pēc tam, kad tika saņemta ieinteresētās personas piekrišana, un, otrkārt, minētā pārskaitīšana vairs nevarot tikt atsaukta, jo neesot Kopienu tiesību normas, kas to ļautu darīt.

23 Attiecībā uz pirmo pamatu lēmuma atcelšanai Civildienesta tiesa apstrīdētā sprieduma 103.–110. punktā norāda, ka Komisija tās 2005. gada 25. janvāra lēmumā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pamatojot savu atteikumu atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus ar to, ka fakts, ka Ženets ir skaidri izteicis savu piekrišanu, tos padarot par galīgiem. Civildienesta tiesa uzskata, ka, ja šī piekrišana ļāva stāties spēkā minētajiem lēmumiem, vienīgi Noteikumu 90. un 91. punktā paredzētā termiņa izbeigšanās var tos padarīt par galīgiem.

24 Attiecībā uz trešo pamatu lēmuma atcelšanai Civildienesta tiesa apstrīdētā sprieduma 118.–135. punktā norāda, ka Komisija neesot ievērojusi kompetences, kura tai izriet gan no Agrāko Civildienesta noteikumu, gan Jauno Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkta, apjomu, un līdz ar to, pieņemot 2005. gada 25. janvāra lēmumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā kā nepastāv speciālas Kopienu tiesību normas, lēmumu, ar kuriem Kopienu pensiju sistēmā tiek pārskaitītas valsts pensiju sistēmās iegūtās tiesības uz pensiju, atcelšana tiekot izskatīta atbilstoši Tiesas judikatūrai par jebkāda veida individuālu lēmumu, ar kuriem tiek radītas tiesības, atcelšanu. Pēc tam, kad tika noteikts, ka 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu atcelšana pati par sevi nevarot ietekmēt Beļģijas pensiju sistēmā iegūtās tiesības, Civildienesta tiesa nosprieda, ka šajā gadījumā nav šķēršļu, lai Komisija atceltu šos lēmumus atbilstoši tam, kā to bija lūdzis Ženets.

25 Otrkārt, Civildienesta tiesa apstrīdētā sprieduma 137. un 138. punktā pētīja prasījumus par Komisijas atteikuma atļaut Ženetam iesniegt jaunu pieteikumu par Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju pārskaitīšanu uz Kopienu pensiju sistēmu atcelšanu. Tā norādīja, ka tāpat ir pamats atcelt šo atteikumu, jo tas tika pamatots ar tādiem pašiem apsvērumiem kā tie, ar kuriem tika pamatots atteikums atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus un par kuriem tika pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

Par apelācijas sūdzībām

Process

26 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegti 2007. gada 26. un 29. martā, Beļģijas Karaliste lietā T-90/07 P un Komisija lietā T-99/07 P iesniedza apelācijas sūdzības.

27 2007. gada 30. jūnijā lietā T-90/07 P un 2007. gada 3. jūlijā lietā T-99/07 P Ženets iesniedza atbildes rakstus uz apelāciju. Ar 2007. gada 3. maija vēstuli lietā T-90/07 P un 2007. gada 8. maija vēstuli lietā T-99/07 P attiecīgi Beļģijas Karaliste un Komisija atteicās no atbildes rakstu uz apelāciju iesniegšanas.

28 Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegtas 2007. gada 13. jūlijā lietā T-99/07 P un 2007. gada 17. jūlijā lietā T-90/07 P, attiecīgi Komisija un Beļģijas Karaliste atbilstoši Reglamenta 143. pantam lūdza atļauju iesniegt replikas rakstus. Ar 2007. gada 25. un 30. jūlija lēmumiem apelācijas palātas priekšsēdētājs apmierināja šos lūgumus, nosakot, ka replikas rakstu saturs var attiekties vienīgi uz pieņemamības jautājumiem. Replikas raksti un atbildes raksti uz repliku tika iesniegti noteiktajā termiņā.

29 Rakstveida process lietā T-99/07 P tika slēgts 2007. gada 27. decembrī un lietā T-90/07 P — 2008. gada 28. janvārī.

30 Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegta 2008. gada 29. janvārī, Komisija saskaņā ar Reglamenta 146. pantu norādīja, ka tā vēlas tikt uzklausīta Pirmās instances tiesā, lai varētu mutiski sniegt savus apsvērumus lietā T-99/07 P. Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegtas 2008. gada 19. februārī, Beļģijas Karaliste iesniedza līdzīgu lūgumu attiecībā uz lietām T-99/07 P un T-90/07 P. Šajās pašās vēstulēs Beļģijas Karaliste, piemērojot Reglamenta 50. un 144. pantu, turklāt ieteica apvienot lietas T-99/07 P un T-90/07 P mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai. Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegtas 2008. gada 29. februārī un 11. martā, Komisija un Ženets attiecīgi iesniedza savus apsvērumus par lūgumu lietas apvienot.

31 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (apelācijas palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu lietās T-99/07 P un T-90/07 P. Ar 2008. gada 4. jūlija rīkojumu apelācijas palātas priekšsēdētājs izdeva rīkojumu par šo lietu apvienošanu mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

32 Šo procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, kuri ir paredzēti Reglamenta 64. un 144. pantā, Pirmās instances tiesa lūdza lietas dalībniekiem rakstveidā sniegt atbildes uz vairākiem jautājumiem. Šis lūgums tika izpildīts noteiktajā termiņā.

Lietas dalībnieku prasījumi

33 Beļģijas Karaliste lūdz Pirmās instances tiesu atcelt apstrīdēto spriedumu.

34 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto spriedumu;

— atzīt Ženeta iesniegto prasību Civildienesta tiesā par nepieņemamu;

— pakārtoti, atzīt šo prasību par nepamatotu;

— lemt, ka Ženets un Komisija katrs sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā tiesvedībā, kā arī tiesvedībā Civildienesta tiesā.

35 Ženeta prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzības noraidīt;

— pakārtoti, apmierināt viņa izvirzītos prasījumus pirmajā instancē;

— piespriest Beļģijas Karalistei un Komisijai segt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

36 Ženets, pirmkārt, norāda uz Beļģijas Karalistes un Komisijas iesniegto apelācijas sūdzību nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka tajās nav prasīts, vismaz ne precīzi, pilnībā vai daļēji apmierināt vienu vai vairākus prasījumus, kādus tika lūgts apmierināt pirmajā instancē saskaņā ar Reglamenta 139. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

37 Lietā T-90/07 P Ženets norāda, ka Beļģijas Karaliste vienīgi lūdz atcelt apstrīdēto spriedumu. Tādējādi apelācijas sūdzībai nav lietderības, jo, ja tā tiktu apmierināta, ne Civildienesta tiesa, ne Pirmās instances tiesa nevarētu apmierināt Beļģijas Karalistes pirmajā instancē izvirzītos prasījumus, kuri ir atkārtoti apstrīdētā sprieduma 32. punktā, jo šajā gadījumā nav neviena prasījuma, ar ko tie tiek lūgti. Turklāt šis trūkums nevar tikt novērsts, minot Komisijas prasījumus lietā T-99/07 P, kā to ierosina Beļģijas Karaliste.

38 Lietā T-99/07 P Ženets min, ka Komisija nav precīzi norādījusi tiesvedības sekas, kādām būtu jāiestājas, ja Pirmās instances tiesa atceltu apstrīdēto spriedumu. Komisijas prasījumi par to, ka Ženeta iesniegtā prasība Civildienesta tiesā būtu jāatzīst par nepieņemamu vai, pakārtoti, par nepamatotu, esot nepieņemami, jo tie esot uzskatāmi par jauniem prasījumiem, kas groza pirmajā instancē izskatītā strīda priekšmetu. Tā kā nepastāv pieņemami Komisijas prasījumi tās pirmajā instancē izvirzīto prasījumu pamatojumam, nebūtu lietderīgi, kā arī būtu pretrunā pareizai tiesvedībai, ja Pirmās instances tiesa lemtu par šīs iestādes prasījumiem par sprieduma atcelšanu, līdz ar to Komisijas apelācijas sūdzība esot jānoraida kā nepieņemama.

39 Beļģijas Karaliste un Komisija norāda, ka Ženeta norādītais iemesls attiecīgo iesniegto apelācijas sūdzību nepieņemamībai ir jānoraida.

Pirmās instances tiesas vērtējums

40 Tas, ka šajās apelācijas sūdzībās nav prasījumu, lūdzot pilnībā vai daļēji apmierināt pirmajā instancē iesniegtos prasījumus saskaņā ar Reglamenta 139. panta 1. punkta b) apakšpunktu, nav pamats noraidīt minētās apelācijas sūdzības kā nepieņemamas tiktāl, ciktāl tajās ir ietverti prasītāja prasījumi par Civildienesta tiesas nolēmuma atcelšanu saskaņā ar minētā reglamenta 139. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

41 Šādas apelācijas sūdzības lietderīgā iedarbība šajos apstākļos tiek saglabāta, jo, ja Pirmās instances tiesa, apmierinot apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumus par sprieduma atcelšanu tomēr neizbeidz tiesvedību, bet novieto lietas dalībniekus tādā stāvoklī, kādā tie bija pirms apstrīdētā sprieduma taisīšanas. Tiesai, kurai būs jāpieņem galīgais lēmums tiesvedībā, proti, Civildienesta tiesai vai pašai Pirmās instances tiesai, izmantojot tai Tiesas Statūtu I pielikuma 13. panta 1. punktā atzīto rīcības brīvību, ir jāņem vērā minētā lietas dalībnieka pirmajā instancē izvirzītie prasījumi un vai nu tie pilnībā vai daļēji jāapstiprina, vai jānoraida, bez tiesībām pamatot šo noraidījumu ar apstākli, ka šie prasījumi tajā nav tikuši atkārtoti (šajā sakarā un skat. pēc analoģijas Tiesas 2006. gada 14. decembra rīkojumu lietā C-12/05 P *Meister*/ITSB, Krājumā nav publicēts, 107. punkts).

42 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka Beļģijas Karaliste lūdz atcelt apstrīdēto spriedumu. Ja Pirmās instances tiesa apelācijas sūdzību apmierina un pilnībā vai daļēji atceļ minēto

spriedumu, tiesai, kurai būs jātaisa galīgais spriedums lietā, būs jāņem vērā prasījumi, kurus Beļģijas Karaliste, atbalstot Komisiju, ir izvirzījusi pirmajā instancē.

43 Tāpat, neatkarīgi no tā, vai, kā to norāda Ženets, Komisija apelācijas sūdzības ietvaros nav iesniegusi tādus pašus prasījumus kā pirmajā instancē, netiek apstrīdēts, ka tā likumīgi ir pieprasījusi atcelt apstrīdēto spriedumu. Līdz ar to, ja Pirmās instances tiesa apmierina apelācijas sūdzību un pilnībā vai daļēji atceļ minēto spriedumu, tiesai, kurai būs jātaisa galīgais spriedums par lietas būtību, būs jāņem vērā prasījumi, kurus Komisija ir izvirzījusi pirmajā instancē, noraidot pamatus, kuri šo prasījumu pamatojumam pirmo reizi tikuši norādīti apelācijas sūdzības ietvaros (skat. pēc analoģijas Tiesas 1994. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-136/92 P Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., *Recueil*, I-1981. lpp., 59. punkts).

44 Līdz ar to Ženeta norādītais iemesls par nepieņemamību attiecībā uz šīm abām apelācijas sūdzībām ir jānoraida.

Par lietas būtību

45 Lietā T-90/07 P Beļģijas Karaliste norāda četrus pamatus savu prasījumu par apstrīdētā sprieduma atcelšanu pamatojumam. Pirmais pamats galvenokārt izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības izvērtēt 2004. gada 31. oktobra pieteikumu saskaņā ar Beļģijas tiesībām un, pakārtoti, no kļūdas tiesību piemērošanā, kas izriet no apstrīdētajā spriedumā veiktās Beļģijas tiesību interpretācijas. Otrais pamats izriet no kļūdām tiesību piemērošanā, atceļot Komisijas atteikumu atļaut Ženetam iesniegt jaunu pieteikumu par pārskaitīšanu. Trešais pamats izriet no kļūdām tiesību piemērošanā,

atzīstot prasījumu par Komisijas atteikumu atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus pieņemamību. Visbeidzot, ceturtais pamats izriet no tiesiskās drošības principa pārkāpuma.

46 Lietā T-99/07 P Komisija pamatojas uz četriem pamatiem, lai secinātu, ka apstrīdētais spriedums ir jāatceļ. Pirmais pamats izriet no tā, ka Civildienesta tiesa esot lēmusi *ultra petita*, grozot strīda priekšmetu. Otrais pamats izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpuma. Trešais pamats būtībā izriet no kļūdas tiesību piemērošanā attiecībā uz Ženeta sniegtās piekrišanas Komisijas 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumos ietvertajiem priekšlikumiem seku izvērtējumu. Visbeidzot, ceturtais pamats galvenokārt izriet no Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkta pārkāpuma, pakārtoti — no noteikumu, kuri ir piemērojami individuālu lēmumu, ar kuriem tiek radītas tiesības, atcelšanai, Civildienesta tiesas kompetences neesamības, tiesību uz aizstāvību principa pārkāpuma un kļūdas faktos, un vēl pakārtotāk — no kļūdas tiesību piemērošanā, atceļot Komisijas atteikumu atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus.

47 Pirmās instances tiesa šajā gadījumā uzskata, ka atbilstoši pareizai tiesvedībai kā pirmais ir jāizskata pirmais Beļģijas Karalistes izvirzītais pamats lietā T-90/07 P, kurš galvenokārt izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības izvērtēt 2004. gada 31. oktobra pieteikumu saskaņā ar Beļģijas tiesībām un, pakārtoti, no kļūdas tiesību piemērošanā, kas izriet no apstrīdētajā spriedumā veiktās Beļģijas tiesību interpretācijas, kā arī pirmais Komisijas izvirzītais pamats lietā T-99/07 P, kas izriet no tā, ka Civildienesta tiesa, grozot strīda priekšmetu, esot lēmusi *ultra petita*.

Par pirmo pamatu, kuru Beļģijas Karaliste ir izvirzījusi lietā T-90/07 P un kurš galvenokārt izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības izvērtēt 2004. gada 31. oktobra pieteikumu saskaņā ar Beļģijas tiesībām un, pakārtoti, no kļūdas tiesību piemērošanā, kas izriet no apstrīdētajā spriedumā veiktās Beļģijas tiesību interpretācijas

— Lietas dalībnieku argumenti

48 Beļģijas Karaliste būtībā uzskata, ka Civildienesta tiesa ir pārsniegusi savas kompetences robežas, izvērtējot 2004. gada 31. oktobra pieteikuma pieņemamību un līdz ar to tai izskatīšanā nodotās prasības pieņemamību saskaņā ar 2001. gada likuma 9. pantu un 2006. gada likuma 194. pantu. Tādējādi tā neesot ievērojusi noteikumus par kompetenču nodalīšanu starp Kopienu tiesas sistēmu un Beļģijas tiesu sistēmu.

49 Beļģijas Karaliste uzskata, ka Civildienesta tiesa turklāt esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot 1991. gada likuma 9. pantu tā redakcijā pirms 2006. gada likuma (ar grozījumiem) stāšanās spēkā, un 2006. gada likuma 194. pantu, pamatojoties uz šīm tiesību normām norādot, ka 2004. gada 31. oktobra pieteikums un, visbeidzot, tai izskatīšanā iesniegtā prasība ir pieņemami. Katrā ziņā 2004. gada 31. oktobra pieteikums esot bijis jāizskata, ņemot vērā 1991. gada likuma 9. pantu tā redakcijā, kas izriet no 2006. gada likuma, no kā skaidri izriet, ka pieteikumu par pārskaitīšanu ir iespējams atsaukt tikai attiecīgā ierēdņa dienesta priekšlaicīgas izbeigšanas gadījumā, kā tas ir paredzēts Noteikumu 77. pantā.

50 Visbeidzot, Beļģijas Karaliste lūdz noraidīt Ženeta iebildumus šī pamata nepieņemamībai.

51 Ženets galvenokārt lūdz noraidīt pamatu kā nepamatotu tiktāl, ciktāl tajā ir norādīts uz iebildumu par kompetences neesamību, un nepieņemamu, un, katrā ziņā, kā nepamatotu pamatu, ciktāl tajā ir norādīts uz iebildumu, kas izriet no kļūdas tiesību piemērošanā.

52 Iebildums, kas izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības interpretēt Beļģijas tiesības, neesot pamatots, jo Kopienu tiesai saskaņā ar judikatūru esot kompetence interpretēt valsts tiesības, ja šāda interpretācija ietekmē Noteikumu normas piemērošanu un līdz ar to Komisijas lēmuma tiesiskumu.

53 Attiecībā uz iebildumu, kas izriet no kļūdainas Beļģijas tiesību piemērošanas, Ženets norāda, ka tas neesot pieņemams, jo tajā esot atkārtots iebildums, kurš tika izvirzīts un noraidīts jau pirmajā instancē. Pakārtoti viņš norāda, ka šis iebildums esot jānoraida kā nepamatots vai katrā ziņā neefektīvs. Iebildums neesot pamatots, jo apstrīdētajā spriedumā 1991. gada likuma 9. pants esot jāinterpretē atbilstoši šajā jomā piemērojamiem Kopienu principiem un ņemot vērā Beļģijas likumdevēja nolūku. Katrā ziņā iebildums esot neefektīvs, jo tas attiecoties vienīgi uz lieko pamatojumu apstrīdētajā spriedumā, neskarot tā galveno pamatojumu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

54 Izvirzot pirmo pamatu, Beļģijas Karaliste būtībā kritizē apstrīdētā sprieduma 49. un 50. punktu, kuros Civildienesta tiesa saskaņā ar 1991. gada likuma 9. pantu nosprieda, ka līdz brīdim, kad stājas spēkā tiesību pārņemšana, Beļģijas pensiju sistēmu pārvaldes iestāžu pieņemto lēmumu par pārskaitīšanu atcelšana ir atkarīga no ieinteresētās personas pieteikuma, un norādīja, ka šajā gadījumā Ženeta Beļģijas pensiju sistēmās iegūto tiesību pārskaitīšana uz Kopienu pensiju sistēmu tiktu pilnībā anulēta, ja pilnībā tiktu atcelti arī Komisijas 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumi. Kā to norāda Beļģijas Karaliste, šī norāde apstrīdētajā spriedumā bija būtiska Civildienesta tiesas

sniegtajam strīda priekšmeta izvērtējumam un visbeidzot prasības, kurā galvenokārt tiek lūgts atcelt Komisijas atteikumu atļaut Ženetam atsaukt savu 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu, izvērtējumam, Komisijas atteikuma atļaut Ženetam iesniegt jaunu pieteikumu par pārskaitīšanu atcelšanas pašas par sevi sekas bija atteikuma atsaukt minēto pieteikumu par pārskaitīšanu atcelšana, kā tas izriet no apstrīdētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkta, interpretējot to apvienojumā ar pamatojuma 138. punktu. Pamatojoties uz šo norādi, Civildienesta tiesa apstrīdētajā spriedumā no jauna definēja prasības par 2005. gada 25. janvāra lēmuma atcelšanu galveno priekšmetu kā Komisijas atteikuma atsaukt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus atcelšanu.

55 No apsvērumiem, kuri tiek kritizēti šajā pamatā, ka, lai izvērtētu strīda priekšmetu un, visbeidzot, prasījumu par Komisijas atteikuma atļaut Ženetam atsaukt savu 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu atcelšanu, pieņemamību, Civildienesta tiesa apstrīdētajā spriedumā netieši, tomēr noteikti konstatēja, ka Komisijas lēmuma rezultātā, kurš tika pieņemts pēc 2004. gada 31. oktobra pieteikuma, *Institut national d'assurances sociales pour les travailleurs indépendants* (*Inasti*) un *Office national des pensions* (*ONP*) lēmumi par Ženeta Beļģijas pensiju sistēmās iegūto tiesību apmēra aprēķināšanu varēja pilnā apmērā tikt atcelti Beļģijas tiesību sistēmā.

56 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkta otro daļu iestāde, kurā ierēdnis strādā, nosaka gadu skaitu, kuru tā ņem vērā savā pensiju sistēmā, pamatojoties uz tiesību uz pensiju apmēru, kuru minētais ierēdnis pirms darba uzsākšanas šajā iestādē ir uzkrājis valsts pensiju sistēmās. No šīs tiesību normas izriet, ka Kopienu iestādes vienīgais pienākums ir pārvērst gadu skaitā, kuri ir jāņem vērā tās pensiju sistēmā, tiesību uz pensiju apmēru, kuru ir aprēķinājušas valsts pensiju sistēmas pārvaldes iestādes, kurās ieinteresētais ierēdnis ir ieguvis tiesības pirms darba uzsākšanas Kopienu dienestā. Turpretī pārskaitāmo tiesību uz pensiju aprēķināšana ietilpst vienīgi to valsts pensiju sistēmu pārvaldes iestāžu kompetencē, uz kurām attiecas pārskaitīšana (Tiesas 1989. gada 9. novembra spriedums apvienotajās lietās 75/88, 146/88 un 147/88 *Bonazzi-Bertottilli* u.c./ Komisija, Krājums, 3599. lpp., 17. punkts). Turklāt katrai dalībvalstij ir jāizvēlas un

jāievieš konkrēti pasākumi, kas ļautu īstenot Kopienu ierēdņiem piešķirto iespēju pārskaitīt Kopienu pensiju sistēmā tiesības, kuras viņi ir ieguvuši valsts pensiju sistēmās (Tiesas 1981. gada 20. oktobra spriedums lietā 137/80 Komisija/Beļģija, *Recueil*, 2393. lpp., 18. punkts).

57 Lēmumi, kas, pirmkārt, attiecas uz pārskaitāmo tiesību uz pensiju apmēra aprēķināšanu un, otrkārt, uz šo tiesību pārvēršanu gadu skaitā, kas ir jāņem vērā Kopienu pensiju sistēmā, ietilpst dažādās tiesību sistēmās un uz katru attiecas šai sistēmai atbilstoša tiesas kontrole (šī sprieduma 56. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Bonazzi-Bertottilli* u.c./Komisija, 19. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. decembra spriedums lietā T-233/97 *Bang-Hansen*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-625. lpp. un II-1889. lpp., 39. punkts, un 2004. gada 18. marta spriedums lietā T-67/02 *Radauer*/Padome, *Recueil FP*, I-A-89. lpp. un II-395. lpp., 31. punkts). Vienīgi valsts iestādes un tiesas ir kompetentas izskatīt prasības vai strīdus par lēmumiem, ar kuriem tiek aprēķinātas valsts pensiju sistēmās iegūtās Kopienu ierēdņu tiesības, un ieinteresētajiem ierēdņiem šīs prasības vai strīdi ir jāiesniedz šajās iestādēs un tiesās saskaņā ar piemērojamajās valsts tiesībās noteiktajām procedūrām.

58 Šajā gadījumā no apstrīdētā sprieduma izriet, ka pēc 2001. gada 13. jūlija pieteikuma par pārskaitīšanu attiecīgās Beļģijas pensiju sistēmas pārvaldes iestādes, proti, *Inasti* un *ONP*, pieņēma lēmumus par Ženeta Beļģijas pensiju sistēmās iegūto tiesību aprēķināšanu saskaņā ar 1991. gada likumu, kurš bija piemērojams tajā laikā. Ja tiktu uzskatīts, kā to apstrīdētajā spriedumā norādīja Civildienesta tiesa, ka 2004. gada 31. oktobra pieteikumā esot paredzēts, ka, piemērojot 1991. gada likuma 9. pantu, būtu jāatceļ *Inasti* un *ONP* lēmumi, ar kuriem tiek aprēķinātas Ženeta iegūtās tiesības Beļģijas pensiju sistēmās, tas rada jautājumu, kurš attiecas uz Beļģijas tiesību sistēmu un ir vienīgi Beļģijas iestāžu vai tiesu kompetencē.

59 Tādējādi, secinot, ka pēc 2004. gada 31. oktobra pieprasījuma pieņemtā Komisijas lēmuma rezultātā *Inasti* un *ONP* lēmumi, ar kuriem tiek aprēķinātas Ženeta iegūtās

tiesības Beļģijas pensiju sistēmās, var tikt pilnībā atcelti Beļģijas tiesību sistēmā saskaņā ar 1991. gada likuma 9. pantu, Civildienesta tiesa ir pārsniegusi savas kompetences ietvarus.

60 No tā izriet, ka apstrīdētajā spriedumā Civildienesta tiesa nevarēja, neaizskarot kompetenci, kas ir rezervēta Beļģijas Karalistei, secināt, ka, piemērojot 1991. gada likuma 9. pantu, *Inasti* un *ONP* lēmumi, ar kuriem tiek aprēķinātas Ženeta iegūtās tiesības Beļģijas pensiju sistēmās, pēc ieinteresētās personas pieteikuma var tikt pilnībā atcelti gadījumā, ja Komisija atceļ tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus, lai no jauna definētu prasījumu par sprieduma atcelšanu galveno priekšmetu tādējādi, ka tas attiecas uz Komisijas atteikumu atcelt tās pēdējos minētos lēmumus.

61 Līdz ar to ir jāapstiprina pirmais Beļģijas Karalistes norādītais pamats lietā T-90/07 P.

Par pirmo pamatu, kuru Komisija ir izvirzījusi lietā T-99/07 P un kurš izriet no tā, ka Civildienesta tiesa, grozot strīda priekšmetu, esot lēmusi *ultra petita*

— Lietas dalībnieku argumenti

62 Komisija norāda, ka Civildienesta tiesa esot lēmusi *ultra petita*, atceļot Komisijas atteikumu atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus. No 2005. gada

26. septembrī iesniegtā prasības pieteikuma un iepriekš no 2004. gada 31. oktobra pieteikuma un 2005. gada 22. aprīļa atsaukuma skaidri izrietot, ka strīda Civildienesta tiesā galvenais priekšmets nav 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu atcelšana.

63 Ženets lūdz noraidīt šo pamatu kā, galvenokārt, nepieņemamu un, pakārtoti, nepamatotu.

64 Vispirms Ženets norāda uz šī pamata nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 139. panta 2. punktu, pamatojoties uz to, ka tas groza strīda Civildienesta tiesā priekšmetu. Pirmajā instancē Komisija pati esot norādījusi, ka strīda priekšmets ir atteikuma atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus atcelšana.

65 Pakārtoti, Ženets norāda, ka šis pamats nav pamatots nedz tiesiski, nedz ar faktiem. Tā kā Civildienesta tiesa ir apmierinājusi pieteikuma par lietas ierosināšanu prasījumus, atceļot 2005. gada 25. janvāra lēmumu, nevarot tikt uzskatīts, ka ir pārsniegtas tiesvedības objektīvas robežas. Turklāt nav nozīmes strīda iemeslam, kādu viņš pats bija norādījis pirmajā instancē, jo tā pamatā vienīgi bija rūpes izvairīties no tā, lai tas netiktu noraidīts kā nepieņemams. Turklāt pirmajā instancē tika izstrādāta papildu argumentācija, pamatojoties uz pieņēmumu, ka strīda priekšmets ir Komisijas atteikums atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus. Visbeidzot, Kopienu tiesai ir rīcības brīvība noteikt strīda priekšmetu, vadoties no objektīvas prasības pieteikuma satura analīzes, ko Civildienesta tiesa arī šajā gadījumā esot darījusi.

66 Katrā ziņā Ženets norāda, ka Civildienesta tiesai esot pēc savas ierosmes un objektīvi jāizvērtē pieņemamības un sabiedriskās kārtības jautājumi, kuri tika uzdoti prasībā un

kuri šajā gadījumā nav saistīti ar lietas dalībnieku argumentiem. Tas ir bijis pamats, lai šajā gadījumā prasības pamats tiktu atsevišķi izvērtēts.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

67 Vispirms ir jāvērtē Ženeta norādītais iebildums par nepieņemamību, kurš būtībā izriet no tā, ka, izvirzot šo pamatu, Komisija esot vēlējusies nodot Pirmās instances tiesas izskatīšanā lietu plašākā apmērā par to, kāda bija jāizskata Civildienesta tiesai.

68 No EKL 225.a panta, Tiesas Statūtu I pielikuma 11. panta 1. punkta un Reglamenta 138. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma atbalstam (Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. marta rīkojums lietā T-233/07 P *Lebedef-Caponi*/Komisija, Krājumā vēl nav publicēts, 24. un 25. punkts; Pirmās instances tiesas 2008. gada 12. marta spriedums lietā T-107/07 P *Rossi Ferreras*/Komisija, Krājumā vēl nav publicēts, 26. un 27. punkts).

69 Pirmajā pamatā Komisija norāda, ka atcelšana, par kuru lēma Civildienesta tiesa, pārsniedz to, ko Ženets bija lūdzis savā prasības pieteikumā. Lai gan Komisija esot grozījusi savu nostāju attiecībā uz strīda priekšmetu, nevar uzskatīt, ka šāda pamata, kura mērķis būtībā ir apstrīdēt Civildienesta tiesas apstiprinātās prasības strīda priekšmeta kvalifikāciju apstrīdētajā spriedumā, rezultātā Pirmās instances tiesai tiek nodota izskatīšanai lieta plašākā apmērā par to, kāda bija jāizskata Civildienesta tiesai. Turklāt tā atbilst Reglamentā noteiktajiem pieņemamības nosacījumiem un līdz ar to ir jāuzskata par pieņemamu.

70 Līdz ar to Ženeta norādītais iebildums par nepieņemamību ir jānoraida.

71 Attiecībā uz šī pamata pamatotību vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. panta pirmo daļu, kurš saskaņā ar šo statūtu I pielikuma 7. panta 1. punktu ir piemērojams tiesvedībai Civildienesta tiesā, un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Prasības pieteikums līdz ar to ir uzskatāms par dokumentu, ar kuru ierosina lietu un kurā prasītājam ir pienākums noteikt strīda priekšmetu (skat. pēc analoģijas Tiesas 1979. gada 25. septembra spriedumu lietā 232/78 Komisija/Francija, *Recueil*, 2729. lpp., 3. punkts, un 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-256/98 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2487. lpp., 31. punkts; Tiesas 2007. gada 8. novembra rīkojums lietā C-242/07 P Beļģija/Komisija, Krājums, I-9757. lpp., 41. punkts).

72 Tā kā Kopienu tiesa, izskatot lietu apelācijas ietvaros, nevar lemt *ultra petita*, atcelšanas apmērs nevarētu pārsniegt to, ko lūdza prasītājs (skat. Tiesas 1999. gada 14. septembra spriedumu lietā C-310/97 P Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., *Recueil*, I-5363. lpp., 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Šajā sakarā ir jānorāda, kā tas izriet arī no apstrīdētā sprieduma 40. un 41. punkta, ka Ženets Civildienesta tiesā ir norādījis, ka "[viņa strīda priekšmets [neesot] panākt [2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu] anulēšanu, bet gan panākt, lai Komisija ļauj atsaukt viņa [2001. gada 13. jūlija] [..] pieteikumu [par pārskaitīšanu]", un ka "2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumi paliktu nemainīgi, pat ja Komisija apmierinātu viņa prasību". Turklāt, kā izriet no apstrīdētā sprieduma 41. punkta, Ženets pats ir norādījis Civildienesta tiesā, ka šajā procesa stadijā nevar tikt paredzēta 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu atcelšana un tā katrā ziņā varētu tikt paredzēta vienīgi, pamatojoties uz nosacījumu, kurš vēl nav izpildīts, ka Beļģijas valsts iestādes Beļģijas tiesās iesniegtu prasību rezultātā saskaņā ar 2003. gada likumu apturētu jaunu lēmumu pieņemšanu par Kopienu pensiju sistēmā pārskaitāmām summām. Līdz ar to Ženets pirmajā instancē norādīja, ka viņa prasījumi par Komisijas

atteikuma atļaut atsaukt viņa 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu atcelšanu nevarot tikt interpretēti tādējādi, ka ar tiem tiek prasīts atcelt Komisijas atteikumu atsaukt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus.

74 Šādos apstākļos jāsecina, ka Civildienesta tiesa nevarēja no jauna definēt strīda galveno priekšmetu kā Komisijas atteikuma atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus atcelšanu, kā tā to veica apstrīdētā sprieduma 50. punktā (skat. pēc analoģijas Tiesas 2007. gada 29. novembra spriedumu lietā C-176/06 P *Stadtwerke Schwäbisch Hall* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 25. punkts).

75 Līdz ar to Komisija pamatoti norāda, ka Civildienesta tiesa ir spriedusi *ultra petita*, šajā gadījumā lemjot, kā tas izriet no apstrīdētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkta, lasot to kopā ar argumentācijas daļas 136. punktu, par Komisijas 2005. gada 25. janvāra lēmumā ietvertā atteikuma atsaukt savu 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu atcelšanu.

76 Līdz ar to ir jāapmierina pirmais Komisijas izvirzītais pamats lietā T-99/07 P.

77 No iepriekš minētajiem secinājumiem izriet, ka Civildienesta tiesa, neiejaucoties Beļģijas Karalistei rezervētā kompetencē, nevarēja un tai nebija tiesību spriest *ultra petita*, no jauna definējot Ženeta iesniegtā strīda galveno priekšmetu, nosakot, ka tas attiecas uz Komisijas atteikuma atcelt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus atcelšanu. Līdz ar to apstrīdētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tas attiecas uz šādu pārkvalificēšanu.

78 Tā kā Civildienesta tiesa ir spriedusi *ultra petita*, grozot tai izskatīšanā nodotā strīda priekšmetu, apstrīdētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl ar to ir atcelts Komisijas 2005. gada 25. janvāra lēmumā ietvertais atteikums atsaukt tās 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus. Visbeidzot, tā kā Komisijas atteikuma atļaut Ženetam iesniegt jaunu pārcelšanas pieteikumu atcelšana pati par sevi bija vienīgi sekas atteikuma atcelt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus atcelšanai (skat. šī sprieduma 54. punktu), apstrīdētais spriedums ir jāatceļ arī tiktāl, ciktāl ar to tiek atcelts Komisijas 2005. gada 25. janvārī ietvertais atteikums atļaut Ženetam iesniegt jaunu pieteikumu par pārskaitīšanu.

79 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais spriedums ir pilnībā jāatceļ.

Par pirmajā instancē iesniegto prasību

80 Atbilstoši Tiesas Statūtu I pielikuma 13. panta 1. punktam, ja apelācija ir pamatota, Pirmās instances tiesa gadījumā, ja tiek atcelts Civildienesta tiesas nolēmums, pati var taisīt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

81 Tā tas ir šajā gadījumā. Pirmās instances tiesai ir visi nepieciešamie apstākļi, lai lemtu par prasību.

Lietas dalībnieku argumenti

82 Lietā T-99/07 P Komisija lūdz Pirmās instances tiesu, gadījumā, ja tā atceltu apstrīdēto spriedumu un nolemtu pati taisīt spriedumu lietā, atzīt prasību par nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka 2004. gada 31. oktobra pieteikumam tiktāl, ciktāl ar to tiek lūgts atļaut Ženetam atsaukt tā 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu, nav pamatojuma, jo Noteikumos nav juridiska pamata šādas atļaujas sniegšanai. Arī 1991. gada likuma 9. pants nevarot būt juridisks pamats pieprasītās atļaujas sniegšanai, jo tas neesot paredzēts Noteikumos. Noteikumu tiesību normu saturs nevarot būt atkarīgs no valsts noteikumu satura. Līdz ar to 2005. gada 25. janvāra lēmumu nevarot uzskatīt par Ženetam nelabvēlīgu lēmumu, kas tam sniegtu tiesības celt prasību. Pakārtoti, Komisija norāda, ka prasība esot jānoraida kā nepamatota.

83 Arī pirmajā instancē Komisija, kuras atbalstam lietā iestājās Beļģijas Karaliste, lūdza noraidīt prasību kā nepieņemamu un, pakārtoti, kā nepamatotu. Tie Komisijas norādītie iebildumi par nepieņemamību Civildienesta tiesā, kurus tā iesniedza savu prasījumu atbalstam, izrietēja no novēlota prasības pieteikuma iesniegšanas, ņemot vērā Noteikumu 91. panta 3. punktā norādīto termiņu, kā arī 2004. gada 31. oktobra pieteikuma nepieņemamību, ņemot vērā, ka 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumi nav atceļami, tā kā nav jauna fakta, kas pamatotu šo pieteikumu, un pamatojoties uz tā novēlotu iesniegšanu, ņemot vērā prasību par saprātīga termiņa ievērošanu.

84 Ženets norāda, ka tā vietā, lai sniegtu viedokli par viņa prasījumu pirmajā instancē pamatotību, Komisija izstrādājot jaunus prasījumus Pirmās instances tiesā. Tā izvirza jaunu pamatu, kurš izriet no tās kompetences neesamības apmierināt 2004. gada 31. oktobra pieteikumu. Šis pamats balstīts uz jaunu strīda priekšmeta noteikšanu, kurš vairs neesot 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumu atcelšana, kā to norādīja Komisija pirmajā instancē, bet gan 2001. gada 13. jūlija pieteikuma par pārskaitīšanu atsaukšana. Pat ja tiktu uzskatīts, ka šis pamats nav jauns, tas ir jānoraida kā nepieņemams, jo apelācijas sūdzībā tas ir ticis formulēts pārprotami.

85 Turklāt pirmajā instancē Ženets esot sniedzis viedokli par prasības pieņemamību un līdz ar to Komisijas izvirzītajiem iebildumiem par nepieņemamību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

86 Ja prasības saskaņā ar Noteikumu 90. un 91. pantu pieņemamības nosacījumi ir saistīti ar sabiedrisko kārtību, nepieciešamības gadījumā Kopienu tiesai tie ir jāizskata pēc savas ierosmes (Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-587/93 *Ortega Urretavizcaya*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-349. lpp. un II-1027. lpp., 25. punkts, un 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-157/96 *Affatato*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-41. lpp. un II-97. lpp., 21. lpp.; Pirmās instances tiesas 1998. gada 20. augusta rīkojums lietā T-132/97 *Collins*/Reģionu padome, *Recueil FP*, I-A-469. lpp. un II-1379. lpp., 12. punkts, un 1998. gada 15. decembra rīkojums lietā T-25/98 *de Compte*/Parlaments, *Recueil FP*, I-A-629. lpp. un II-1903. lpp., 38. punkts). Tās kontrole netiek ierobežota vienīgi ar lietas dalībnieku izvirzītajiem iebildumiem par nepieņemamību (skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 12. decembra spriedumu lietā T-99/95 *Stott*/Komisija, *Recueil*, II-2227. lpp., 22. punkts, un 2003. gada 8. janvāra spriedumu apvienotajās lietās T-94/01, T-152/01 un T-286/01 *Hirsch*/EIB, *Recueil FP*, I-A-1. lpp. un II-27. lpp., 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

87 Noteikumu 90. un 91. pantā kā prasības pieņemamības nosacījums ir paredzēts, ka tai ir jābūt iesniegtai par nelabvēlīgu lēmumu. Par nelabvēlīgu lēmumu var tikt uzskatīti vienīgi akti, kuri tieši vai netieši ietekmē ieinteresētās personas juridisko situāciju (Tiesas 1987. gada 21. janvāra spriedums lietā 204/85 *Stroghili*/Revīzijas palāta, *Recueil*, 389. lpp., 6. punkts; šī sprieduma 86. punktā minētais spriedums lietā *Affatato*/Komisija, 21. punkts). Turklāt no judikatūras izriet, ka iecēlējinstitūcijas (turpmāk tekstā — "*AIPN*") atteikums apmierināt ierēdņa lūgumu, kurš ir iesniegts saskaņā ar Noteikumu 90. panta 1. punktu, nevar tikt uzskatīts par nelabvēlīgu lēmumu, ja *AIPN* nav kompetenta veikt pasākumus, kuri tai tiek lūgti (Pirmās instances tiesas 1999. gada 10. februāra spriedums lietā T-35/98 *Hecq* un *SFIE*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-11. lpp. un II-41. lpp., 30. punkts).

88 Šajā gadījumā, tā kā 2004. gada 31. oktobra pieteikums ir iesniegts, pamatojoties uz Noteikumu 90. panta 1. punktu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka tai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai lēmumi, kuri ir apstrīdēti šīs prasības ietvaros, proti, 2005. gada 25. janvāra lēmums un 2005. gada 10. jūnija lēmums, var būt Ženetam nelabvēlīgi Noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē.

89 Vispirms ir jāatgādina, ka Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkts papildus tam, ka tā mērķis ir atļaut valsts pensiju sistēmu koordinēšanu ar Kopienu pensiju sistēmu, paredz, ka Kopienu ierēdņu iegūtās tiesības uz pensiju dalībvalstī, neraugoties uz to, iespējams, ierobežoto, vai pat nosacīto vai uz nākotni vērsto raksturu, vai arī to nepietiekamo raksturu, lai ļautu tūlītēju pensijas izmantošanu, varētu tikt saglabātas ieinteresētā ierēdņa labā un ņemtas vērā pensiju sistēmā, kurai viņš ir piesaistīts savas profesionālās karjeras beigās, šajā gadījumā — Kopienu pensiju sistēmā (šī sprieduma 56. punktā minētais spriedums lietā Komisija/Beļģija, 12. punkts).

90 No šiem apsvērumiem izriet, ka Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktā minētās "rīcības brīvības" mērķis ir nodrošināt Kopienu ierēdņiem tiesības, kuru izpilde ir atkarīga vienīgi no viņu pašu izvēles (šī sprieduma 56. punktā minētais spriedums lietā Komisija/Beļģija, 13. punkts).

91 Šajā gadījumā Ženets īstenoja savu Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktā paredzēto rīcības brīvību, pamatojoties uz 1991. gada likumu, iesniedzot 2001. gada 13. jūlija pieteikumu par pārskaitīšanu. Līdz ar to attiecīgās Beļģijas pensiju sistēmas pārvaldes iestādes, proti, *Inasti* un *ONP*, no vienas puses, un Komisija, no otras puses, ir darbojušās saskaņoti, lai *Inasti* un *ONP* saskaņā ar šim nolūkam 1991. gada likumā paredzētajiem nosacījumiem varētu pieņemt lēmumus, ar kuriem tiek aprēķināts Ženeta Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību uz pensiju apmērs, un Komisija saskaņā ar Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktu un tā vispārējiem izpildes noteikumiem varētu izpildīt 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumus, ar kuriem šis apmērs tiek pārvērsts gadu skaitā, kurš ir jāņem vērā Kopienu pensiju sistēmā, ņemot vērā vecumu, kurā Ženetam rodas tiesības uz minēto pensiju, ja tiek izpildīti vairāki papildu nosacījumi. Šiem lēmumiem ir divējādas

sekas — saglabāt Beļģijas tiesību sistēmā Ženeta labā viņa Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību apmēru un Kopienu pensiju sistēmā nodrošināt, ar nosacījumu, ka tiek izpildīti vairāki papildu nosacījumi, ka šīs tiesības tiek ņemtas vērā Kopienu pensiju sistēmā, ņemot vērā vecumu, kurā Ženetam rodas tiesības uz minēto pensiju.

92 No paša 2004. gada 31. oktobra pieteikuma teksta izriet, ka tā pamats ir iespējamais 1991. gada likuma pretlikumīgais raksturs, "jo [šajā] likumā paredzētā tiesību pārņemšanas sistēma [..] diskriminējot [Ženetu] un esot pretrunā [Agrāko] Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktam" un fakts, ka, "tā kā [1991. gada] likumā paredzētā tiesību pārņemšanas sistēma esot pretrunā [Agrāko] Civildienesta noteikumu 11. panta 2. [punktam] un vienlīdzīgas attieksmes principam, [nedz] "pārskaitāmā summa", kuru attiecībā uz Ženetu *Inesti* aprēķināja 2002. gada 3. janvārī un *ONP* — 2002. gada 13. februārī, [nedz] 2002. gada 11. jūnija un 26. augusta lēmumi par papildu gadu skaidu, kurš uz šī pamata ir jāņem vērā, nav [..] precīzs". "Šādos apstākļos" pēc 2004. gada 31. oktobra pieteikuma "Komisijai [bija] jālemj piešķirt [Ženetam] piekrišana lūgt Beļģijas iestādēm, pamatojoties uz 1991. gada likuma 9. pantu, atsaukt 2001. gada 13. jūlija pieteikumu [par pārskaitīšanu], kurš tika iesniegts, pamatojoties uz šo likumu, un iesniegt jaunu pieteikumu, pamatojoties uz 2003. gada likuma [4. panta 1. punktu]".

93 Līdz ar to 2004. gada 31. oktobra pieteikums tika balstīts uz *Inasti* un *ONP* veiktās 1991. gada likuma piemērošanas apstrīdēšanu Ženeta Beļģijas pensiju sistēmā iegūto tiesību apmēra aprēķināšanai. Tomēr saskaņā ar judikatūru, kas tika atgādināta šī sprieduma 57. punktā, šāda apstrīdēšana, kas skar valsts pensiju sistēmu pārvaldes iestāžu veiktu valsts tiesību piemērošanu, saskaņā ar kompetenču dalīšanas principu, kas izriet no Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkta otrās daļas, ietilpst valsts tiesību sistēmā un līdz ar to vienīgi valsts iestāžu vai valsts tiesu kompetencē, kuras nepieciešamības gadījumā var tajās izskatāmos jautājumus ietvert Kopienu Tiesai adresētajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam.

94 Līdz ar to Agrāko Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punkta otrā daļa liedz Komisijai jebkādu kompetenci izskatīt strīdu, kurš būtībā attiecas uz veidu, kādā *Inasti* un *ONP* ir piemērojušas 1991. gada likumu Ženeta gadījumā, un uz šī pamata ļaut viņam vērsties pie minētajām iestādēm, lai tās atceltu lēmumus, kuri jau ir pieņemti, pamatojoties uz 1991. gada likumu, nolūkā pieņemt jaunus lēmumus, pamatojoties uz 2003. gada likumu.

95 Šādos apstākļos nevar tikt uzskatīts, ka ar 2005. gada 25. janvāra un 2005. gada 10. jūnija lēmumiem noraidot 2004. gada 31. oktobra lēmumu, Komisija būtu pieņēmusi aktu, kurš tieši un nekavējoties ietekmētu Ženeta juridisko un Noteikumos paredzēto stāvokli.

96 No tā izriet, ka gan 2005. gada 25. janvāra lēmumā, gan 2005. gada 10. jūnija lēmumā ietvertais 2004. gada 31. oktobra pieteikuma atteikums nevar tikt uzskatīts par Ženetam nelabvēlīgu lēmumu Noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē.

97 Tāpat, pat nepastāvot nepieciešamībai lemt par šī sprieduma 82. punktā minētās Komisijas argumentācijas pieņemamību vai šī sprieduma 83. punktā minēto iebildumu par nepieņemamību pamatojumu, prasība tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret 2005. gada 25. janvāra un 2005. gada 10. jūnijā ietverto 2004. gada 31. oktobra pieteikuma noraidīšanu, ir jāuzskata par nepieņemamu.

98 Tiktāl, ciktāl, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumiem un tiesas sēdē, Ženets norādīja, ka viņa prasība esot vērsta arī pret saskaņā ar Noteikumu 24. pantu iesniegtā lūguma Komisijai sniegt palīdzību atteikumu, kurš netieši tika formulēts 2004. gada 31. oktobra pieteikumā, jānorāda, ka pieteikumam, kurš ir iesniegts, pamatojoties uz

Noteikumu 90. panta 1. punktu, ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai Komisija zinātu konkrētu tai lūgtā lēmuma saturu.

99 Šajā gadījumā, kā to Komisija norādīja tiesas sēdē, 2004. gada 31. oktobra pieteikumā nav ietverts neviens skaidrs un precīzs apstāklis, kas to ļautu interpretēt, pat plašā nozīmē, kā lūgumu Komisijai sniegt palīdzību saskaņā ar Noteikumu 24. pantu. Līdz ar to 2005. gada 25. janvāra lēmums pats par sevi nevar tikt interpretēts kā netiešs atteikums lūgumam sniegt palīdzību, kurš ir iesniegts saskaņā ar Noteikumu 24. pantu.

100 Tiktāl, ciktāl Ženets uzskata, ka no 2005. gada 22. aprīļa atteikuma izriet, ka Komisija ir atturējusies no Noteikumos paredzētā pasākuma veikšanas, pēc savas ierosmes nepiešķirot viņam palīdzību, vēršoties Beļģijas valsts iestādēs vai tiesās, jānorāda, ka iestādes atturēšanās sniegt palīdzību tās ierēdņiem un darbiniekiem saskaņā ar Noteikumu 24. pantu ir uzskatāma par nelabvēlīgu lēmumu Noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē vienīgi tad, ja iestādei ir pienākums sniegt palīdzību neatkarīgi no tās ierēdņu vai darbinieku lūguma.

101 Tomēr saskaņā ar judikatūru principā ieinteresētajam ierēdnim ir jāiesniedz lūgums par palīdzības sniegšanu iestādei, kurai viņš ir piederīgs, un vienīgi, pastāvot dažiem izņēmuma apstākļiem, Kopienu iestāde var būt spiesta rīkoties bez iepriekšēja ierēdņa lūguma, bet gan pēc savas iniciatīvas, sniedzot īpašu palīdzību (Tiesas 1986. gada 12. jūnija spriedums lietā 229/84 *Sommerlatte*/Komisija, *Recueil*, 1805. lpp., 20. punkts).

102 Šajā gadījumā no lietas materiāliem neizriet, ka pastāvētu kādi izņēmuma apstākļi, īpaši nepastāv nekāda veida palīdzība, kas būtu individuāli sniegta konkrētiem ierēdņiem, kuri atrodas salīdzināmā situācijā ar Ženetu, kas pamatotu, lai Komisija viņa labā pēc

savas ierosmes piemērotu palīdzības pasākumus (šajā sakarā skat. šī sprieduma 101. punktā minēto spriedumu lietā *Sommerlatte*/Komisija, 21. un 22. punkts).

103 No tā izriet, ka Komisijas atturēšanās šajā gadījumā nav uzskatāma par nelabvēlīgu lēmumu Noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē.

104 Tomēr ir jāņem vērā, ka Ženets vienlaikus ar 2005. gada 22. aprīļa atsaukumu ir skaidri iesniedzis lūgumu par palīdzības sniegšanu Noteikumu 24. panta izpratnē, lūdzot, lai Komisija "nolemtu piešķirt viņam finansiālu un tehnisku palīdzību visām darbībām Beļģijas administratīvajās iestādēs un tiesās, kuru mērķis būtu apstrīdēt pieņemto lēmumu atbilstību Kopienu tiesībām, tiktāl, ciktāl tas skar Beļģijas iestādes, pamatojoties uz 1991. gada 21. maija Beļģijas likumu". Šo lūgumu Komisija skaidri noraidīja ar 2005. gada 10. jūnija lēmumu, kurš šajā sakarā ir jāuzskata par nelabvēlīgu lēmumu.

105 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kā vispārējs princips ir noteikts, ka pirms prasības par nelabvēlīgu lēmumu, kuru ir pieņēmusi *AIPN*, iesniegšanas noteikti ir jābūt sūdzībai, kurai seko tieši vai netieši izteikts lēmums par atteikumu. Prasība, kura ir iesniegta, pirms beigusies šī pirmstiesas procedūra, pamatojoties uz tās priekšlaicīgo raksturu, nav pieņemama, pamatojoties uz Noteikumu 91. panta 2. punktu (Tiesas 1986. gada 23. septembra rīkojums lietā 130/86 *Du Besset*/Padome, *Recueil*, 2619. lpp., 7. punkts; Pirmās instances tiesas 1990. gada 20. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-47/89 un T-82/89 *Marcato*/Komisija, *Recueil*, II-231. lpp., 32. punkts, un Pirmās instances tiesas 1991. gada 4. decembra rīkojums lietā T-78/91 *Moat* un *TAO*/*AFI*/Komisija, *Recueil*, II-1387. lpp., 3. punkts).

106 Attiecībā uz sabiedriskās kārtības pamatu, kā tas izriet no šī sprieduma 86. punktā minētās judikatūras, tas Kopienu tiesai ir jāizvērtē pēc savas ierosmes.

107 Šajā gadījumā, pat ja tiktu uzskatīts, ka prasība ir vērsta arī pret Ženeta līdz ar 2005. gada 22. aprīļa atsaukumu iesniegtā lūguma sniegt palīdzību saskaņā ar Noteikumu 24. pantu atteikumu, pirms tā šajā gadījumā netika veikts Noteikumu 91. panta 2. punktā prasītais pasākums — sākotnēja sūdzība administratīvā kārtā.

108 No tā izriet, ka prasība katrā ziņā ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Reglamenta 148. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja apelācija ir pamatota un Pirmās instances tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Pirmās instances tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

110 Atbilstoši minētā reglamenta 87. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojama apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 144. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

111 Tomēr, ievērojot Reglamenta 88. pantu, kas piemērojams attiecībā uz iestāžu iesniegtajām apelācijas sūdzībām, pamatojoties uz Reglamenta 144. pantu un 148. panta otro daļu, tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

112 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai, kura ir piemērojama šajā gadījumā, dalībvalstis, kuras iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

113 Šādos apstākļos Ženets sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan tiesvedībā Civildienesta tiesā, gan šajā tiesvedības instancē. Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan Civildienesta tiesā, gan šajā tiesvedības instancē. Beļģijas Karaliste, kura ir iestājusies lietā Civildienesta tiesā un kura nav lūgusi, lai Ženets segtu tiesāšanās izdevumus šajā instancē, sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan tiesvedībā Civildienesta tiesā, gan šajā instancē.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (apelācijas palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2007. gada 16. janvāra spriedumu lietā F-92/05 *Genette*/Komisija (Krājumā vēl nav publicēts);

2) Ženeta celtā prasība Civildienesta tiesā lietā F-92/05 tiek noraidīta kā nepieņemama;

3) Ženets sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan tiesvedībā Civildienesta tiesā, gan šajā instancē;

4) Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan tiesvedībā Civildienesta tiesā, gan šajā instancē;

5) Beļģijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus, kuri ir radušies gan tiesvedībā Civildienesta tiesā, gan šajā instancē.

Jaeger Tiili Martins Ribeiro

Czúcz Pelikánová

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2008. gada 18. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas . . . II - 3865

Prāvas rašanās fakti . . . II - 3870

Tiesvedība pirmajā instancē un apstrīdētais spriedums . . . II - 3875

Par apelācijas sūdzībām . . . II - 3879

Process . . . II - 3879

Lietas dalībnieku prasījumi . . . II - 3880

Par pieņemamību . . . II - 3882

Lietas dalībnieku argumenti . . . II - 3882

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . II - 3883

Par lietas būtību . . . II - 3884

Par pirmo pamatu, kuru Beļģijas Karaliste ir izvirzījusi lietā T-90/07 P un kurš galvenokārt izriet no Civildienesta tiesas kompetences neesamības izvērtēt 2004. gada 31. oktobra pieteikumu saskaņā ar Beļģijas tiesībām un, pakārtoti, no kļūdas tiesību piemērošanā, kas izriet no apstrīdētajā spriedumā veiktās Beļģijas tiesību interpretācijas II - 3886

— Lietas dalībnieku argumenti . . . II - 3886

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . II - 3887

Par pirmo pamatu, kuru Komisija ir izvirzījusi lietā T-99/07 P un kurš izriet no tā, ka Civildienesta tiesa, grozot strīda priekšmetu, esot lēmusi *ultra petita* . . . II - 3890

— Lietas dalībnieku argumenti . . . II - 3890

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . II - 3892

Par pirmajā instancē iesniegto prasību . . . II - 3895

Lietas dalībnieku argumenti . . . II - 3896

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . II - 3897

Par tiesāšanās izdevumiem . . . II - 3903